

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2.

Den 15de Oktober 1894.

44de Årgang.

Vore Troesartikler.

Forelæsninger af Aeldste James E. Talmage for den theologiske Klasse
i Kirkens Universitet i Salt Lake City.

(Fra Juvenile Instructor.)

(Fortsat fra Side 6.)

Aandelige Gaver.

Kraften at helbrede de Syge blev, i den Husholdning, der eksisterede i Tidens Midte, anvendt i et stort Omfang, og i Virkeligheden udgjorde de Syges Helbredelse den største Del af de Mirakler, som Kristus og hans Apostle udførte. Formedelst myndig Embedsforvaltningaabnedes de Blindes Øjne, de Stumme talede, de Døve hørte, de Halte sprang af Glæde, og Personer, der var nedbøjede af Smerte og Lidelse, blev oprejste, saa at de efter kom i Besiddelse af ungdommelige Krefter. De Værkbrudne blevet lærke, Spedalske rensede, Svækelse blev borttaget, og Febre blevet lindrede. I denne Tidernes Hyldes Husholdning er Kirken i Besiddelse af denne Kraft, og dens Tilhængere vises ofte iblandt de Hellige. Tusinder af Personer, der have modtaget disse Belsignelser, kunne bære

Bidneshør om, at Herren opfylder sit Øfste, at naar hans Tjenere lægge deres Hænder paa de Syge, de da blive helbrede. (Mark 16, 18.)

Den almindelige Maade at administrere til de Syge er, at Saadanne, som besidde den fornødne Fuldmagt i Præstedømmet, lægge deres Hænder paa dem; dette er i Overensstemmelse med Freiserens Lærdomme i forrige Dage, og det er i Følge guddommelig Åabenbaring, i denne Tid. (Pagtens Bog 13, 12.) Denne Del af Ordinansen foregaar almindelig af Salvelse med Olje, der foreløbig er blevet helliget og indviet med Præstedømmets Myndighed. De Sidste-Dages Hellige væsstaa at holde sig til det Raad, som Apostelen Jakob gav i gamle Dage: „Er Nogen iblandt Eder syg, han falde til sig de Aeldste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olje i Herrrens Navn, og Troens

Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal opresse ham, og har han gjort Synden, skulle de forlades ham." (Jaf. 5, 14. 15.)

Skjønt denne Måndighed, at administrere til de Syge, tilhører alle Kirkens Eldster, besidde dog Nogle af dem denne Kraft i en større Grad end Andre, eftersom det er en af Aarendens særegne Gaver til dem. En Gave i Lighed med denne er at have Kraft til at udøve Tro, til at blive helbredet (Pagtens Bog 16, 7.), hvilken de Hellige besidde i større eller mindre Grad. Eldsternes Administration er ikke altid efterfulgt af øjeblikkelig Helbredelse; Herren lader Nogle lide paa Legemet for at fuldkomme hans Hensigter (læs Jobs Bog), og i hans bestemte Tid maa hans Børn gjennemgaa den legelige Død. Men hvis de guddommelige Raad blive efterfulgte med Hensyn til at administrere til de Syge og Lidende, da ville de Syge, naar de blive helbredede, leve for Herren, og hvis de dø, da have de det sikre Livet, at de dø i Herren. (Pagtens Bog 13, 12.)

Syner og Drømme have altid været Kommunikationsmidler mellem Gud og hans Børn, i enhver Husholdning af det hellige Præstedomme.

Den letteste Maade at adskille disse Gaver gives i den Kjendsgjerning, at Syner give sig tilkjende for de vaagne Sandser, medens Drømme forekomme under Sovnen.

J et Syn kan alligevel Sandserne blive saa betagte, at det vil gjøre en Person saa at sige ubevidst eller i det Mindste glemmøn overfor de almindelige Hændelser, medens han iagttager det himmelske Budskab, der bringes ham. J tidligere Uddelinger meddelte Herren sig ofte gjennem Syner og Drømme, hvorved han mange Gangeaabnarede til sine Ejendere, Profeterne, Fremtidens

Begivenheder lige ned til den sidste Generation. Lader os, fra en Mangfoldighed af saadanne nedstrevne Tilfælde, omtale nogle faa. Betragt Stillingen med Hensyn til Enoch (se Mose Skriveser (Pearl of Great Price), hvem Herren talede med Ansigt til Ansigt, og som blev vist Menneskeslægtenes Følgerække lige ned til Kristi anden Tilkomst; og Jareds Broder, der paa Grund af sin Retfærdighed blev saa velsignet af Herren, at han blev vist alle Jordens Indbhæggere, baade dem, som havde levet forud, og dem, som skulle fødes. (Ether 3, 2—27.) Til Moses blev Herrens Vilje fundgjort formedesst hensigts Uabnarelse af Ild. (2 Mos. 3, 2.) Lehi modtog sin Undervisning gjennem Drømme om, hvorledes han skulle forlade Jerusalem (1 Nephi 2, 2—4.), og ved mange Lejligheder sidenefter talte Herren til denne Patriark paa det vestlige Kontinent gjennem Syner og gjennem Drømme. Det gamle Testamente Profeter, Jacob, Stamfaderen til hele Israel, den lidende og taalmodige Job, Jeremias, Ezechiel, Daniel, Habakuk og Sacharias var alle begunstigede paa denne Maade. (1 Mos. 46, 2; Job 4, 12. 13; Jer. 1, 11—16; Ezech. 1; 2, 9. 10; 3, 22. 23; 8; 37, 1—10; Dan. 7; 8; Hab. 2, 2. 3; Zach. 1, 8—11. 18—21; 2, 1. 2; 4; 5; 6, 1—8.)

Den Uddeling, der fandt Sted paa Kristi og Apostlenes Tid, udmærkede sig ligeledes ved lignende Tilføjende-givelser. Johannes den Døbers Fødsel blev forudsagt til hans Fader, medens han forrettede i sit Præsteembede. (Luk. 1, 5—22.) Joseph, Tomfru Maries Forlovede, modtog Budskab gjennem Englebesøg, at Kristus skulle fødes (Matt. 1, 20.), og senere modtog han Advarsler og Formaninger i Drømme ved forskjellige Lejligheder, angaaende

det hellige Barns Besværd. (Matt. 2, 13. 19. 22.) Da de vise Mænd vendte tilbage fra deres Piligrimsrejse, blevede de advarede i Drømme om Herodes' forræderiske Planer. (Matt. 2, 12.) Saulus af Tarsus blev i et Syn vist det Sendebud, som Gud stod i Beredstab at sende ham, for at forrette i Præstedommets Ordinanser (Ap. Gj. 9, 12.), og andre Syner paafulgte. (Ap. Gj. 16, 9; 18, 9. 10; 22, 17—21.) Petrus blev forberedt til at forrette i Evangeliets Tjeneste blandt Hedningerne formedelst et Syn (Ap. Gj. 10, 10—16; 11, 10—18.); og Johannes var saa højlig begunstiget af Herren i denne Henseende, at Abenbaringens Bog er optagen i den hellige Skrift.

Hertilset af de Syner og Drømme, som omtales i Skriften, blev givne til Guds udvalgte Folk, til hans forvaltende Præstedomme; men der er enestaaende Tilsælde af saadanne Tilsjende-givelser blandt dem, som ikke tilhøre Hjorden. Saaledes forholdt det sig f. eks. med Saulus og Cornelius, men i disse Tilsælde var de guddommelige Tilsjendegivelser Forberedelser for deres Omvendelse. Drømme af en særegen Betydning blevne givne til Farao, Nebucadnezar o. fl. (2. Mos. 11; Dan. 2.), men der fordredes en højere Kraft til at udtyde dem, og Joseph og Daniel blevne kaldte til at gjøre dette. Den Drøm, som blev given til den midianitiske Soldat, samt dens Udtydelse af hans Kammeret, hvilke betød, at Gideon skulde vinde Sejer, vare sande Tilsjende-givelser (Dom. 7, 13.); ligeledes forholdt det sig med den Drøm, Pilatus' Hustru havde, i hvilken det blev hende aabenbaret, at den anklagede Kristus var uskyldig. (Matt. 27, 19.)

Profetiens Gave udmarkes Endehaveren deraf som en Profet — bog-stavelig talt, En, som taler for en

Anden; i den egenlige Mening En, som taler for Gud.* Den beskrives af Paulus som en af de mest onskelige blandt de aandelige Gaver, og til sidst omtaler han, hvilke Fortrin den har fremfor Tungemaalsgaven. (1 Kor. 14, 1—9.) At profetere er at modtage og meddelle Herrens Ord og at tilkjende-give hans Bilje til Folket. Det Hverv at forudsige Ting, som skulle ske, hvilket øste betragtes som det Hovedsagelige i Profetien, er blot et af de mange Kjendetegn paa denne guddommelige Kraft. En Profet kan have ligesaa megen Bekymring om det Forbigangne som om det Nærværende eller Tilkom-mende; og han kan bruge Profetiens Gave i at fremsette Lærdomme for-medelst den Oplysning og den Erfaring, som forsvundne Hændelser bringe, saa-wel som i at forudsige, hvad som skal ske herefter. Guds Profeter have altid

*) Ordet „Profet“ forekommer i den engelske Bibel som Oversættelsen af et Aantal græske Udtryk, af hvilke det almindeligste er »nabbi,« der betyder „at bølle lig en Kilde.“ Et andet originalt Ord er »rheo,« som betyder „at flyde ud,“ hvorsa Ordene at »uktale,“ at »høre,“ at »erklære“ stamme. En Profet er derfor en Person, fra hvem der udslyder Ord fra en højere Myndighed. Aaron omtales som en Profet eller Talsmand for Moses (2 Mos. 7, 1.), men i den almindelige Mening er en Profet Guds Repræsentant. En Seers Kald er nærbestlagt med en Profets, og før Samuels Tid var virkelig den almindelige Benævnelse paa Guds Drakler Seere: „Thi den, der nu kaldes Profeten, kaldtes forbum Seeren.“ (1 Sam. 9, 9.) Seeren blev tilladt at se Guds Syner og Profeten at fortynne de Sandheder, som paa denne Maade bleve meddelte. En og samme Person plejede i Almindelighed at indehave disse to Embeder. Herren aabenbærede sig sædvanlig til Profeten og Seeren i Syner og Drømme, men en Undtagelse fra denne Regel gjordes med Hensyn til Moses, der var saa trofast og saa fuld af gode Gjerninger, at Herren til sidst satte den sædvanlige Fremgangsmaade og personlig talede med ham Ansigt til Ansigt. (4 Mos. 12, 6—8.)

haft hans specielle Undest og det Privilieum at lære at kjende hans Vilje og Hensigter; og i Sandhed er det Øvste givet, at „Herren gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Ejendomme, Profeterne.“ (Amos 3, 7.) Disse udvalgte Drakler staa som Mæglere mellem Gud og Menneskene, talende enten for eller imod Folket. (1 Kong. 17; 18, 36. 37; Rom. 11, 2. 3; Jaf. 5, 16—18; Aab. 11, 6.) Ingen særegen Ordination i Præstedommet er væsenlig for, at en Mand kan erholde Profetiens Gave. Indehavere af det melchisedekkske Præstedomme saasom Adam, Noah, Moses og en Mængde Andre vare sande Profeter, men i Virkeligheden ikke mere i denne Henseende end mange Andre, der kun forrettede det Aaroniske Præstedommes Embede — som f. Exs. de fleste af de gamle Testamentes Præster efter Mose Tid, og Johannes den Døber. (Matt. 11, 8—10.) Profetinderne Marias og Deboras Medvirkning viser, at denne Gave ogsaa kan udøves af Kvinder. (2 Mos. 15, 20; Dom. 4, 4.)

Paa Samuels Tid vare Profeterne organiserede, saa at de udgjorde en særskilt Orden, i det Øjemed at bidrage til at samle Kundskaber og at forbedres.*)

*) Profeterne organiserede. Profetembedet elskistede iblandt Menneskene i Historiens første Tidsperioder. Adam var en Profet (Paghens Bog 3, 28. 29.); ligeledes Enoch (Juda 14 B.; Pearl of Great Price); Noah (1 Mos. 6; 7; Pearl of Great Price; 2 Pet. 2, 5.); Abraham (1 Mos. 20. 7.), Moses (5. Mos. 34, 10.), og et stort Antal Andre, som administrerede til forskellige Tider.

Samuel, der i det hele Israels Folks Øjne var anerkjent som en Herrens Profet (1 Sam. 2, 19. 20.), organiserede Profeterne til et Samfund for deres følelses Beskyttelse og Opbyggelse. Han oprettede Profestoler og theologiske Vorlesanstalter, hvor Mænd blevelte om de Ting, som henhøre til hellige Embeder; de Studerende

Denne store Gave nydes i lige saa stor Grad i denne nærværende Uddeling som i nogensomhelst Tid tilforn. Herrens Vilje med Hensyn til hans Folks nærværende Pligter bliver dem tilkjendegivet gjennem Profeters Mund; og vigtige Begivenheder blive forudsagte. (Paghens Bog 1, 1; 87, eng. Udg.) Den virkelige Kjendsgjerning, at Kirken i denne Tid er i en blomstrende og trivelig Forfatning, er et urokkeligt Vidnesbyrd om den Kraft og Troværdighed, der ledsager Profetiens Gave i vore Dage. De Sidste-Dages Hellige udgjør et Antal Bidner, der tælle Hundrede af Tusinder, hvilke stadfæste denne, en af Guds store Gaver.

Nabenbaring er Midlet, hvor igennem Guds Vilje direkte kundgjøres i sin Fylde til Menneskene. Herren tilkjendegiver sine Hensigter og paalegger sine udvalgte Redskaber at frembære det hellige Budskab, der er givet dem formedelst Nabenbaring, under Omstændigheder, der ere mest passende til at udføre hans guddommelige Forætter, nemlig gjennem Søvnens Drømme eller vaagne, aandelige Synner, gjennem hans Røst, dog uden synlig Nærverelse, eller ved virkelig Nabenbarelse af hans hellige Person for dem. Under Indflydelse af Inspiration eller dens kraftigere Benævnelse — Nabenbaring, bliver Menneskets Forstand oplyst, og dets Energi opvækkes til at udføre Undere for Menneskeslægtens

bleve almindelig kaldte „Profeternes Sønner.“ (1 Kong. 20, 35; 2 Kong. 2, 3. 5. 7; 4, 1. 38; 9, 1.) Saadanne Stoler vare oprettede i Ramah (1 Sam. 19, 12—20), Bethel (2 Kong. 2, 3.), Jericho (2 Kong. 2, 5.) og Gilgal. (2 Kong. 4, 38; 6, 1.) Det synes, som at Neblemmerne boede sammen i eet Selstab. (2 Kong. 6, 1—4.) I den nærværende Uddeling er en lignende Organisation blevet tilvejebragt under Profeten Joseph Smiths Ledelse. Denne er holdt ligeledes Navnet „Profeternes Skole.“

Forsfremmelse; en Gniſt fra Himmelens Alter antænder og opſlammer den hellige Gld i den Persons Hjerte, der er det inspirerede Redskab, og han meddeler den derefter til Andre, eftersom han bliver paavirket dertil; han er saaledes den rette Ledningsforbindelse, gjennem hvilken Guds Vilje kundgøres. De Ord, som han taler formedelst Aabenbaring, ere i Ordets fuldeste Forstand ikke hans egne; de ere Guds egne Ord; den menneskelige Talsmand er blot de af Gud anbetroede Midler, hvorigjenem han meddeler sine himmelste Budskaber. Med Rhndigheden, „saa siger Herren,” meddeler Aabenbareren det, der er ham anbetroet.

Herren tager nojagtig Hensyn til Principerne Orden og Basselighed, naar han aabenbarer sig til sine Ejendere. Uagtet Enhver kan leve saaledes, at han gjør sig fortjent af denne Guds Gave,

Aabenbaring, med Hensyn til hans egen Kældelse, saa kan dog blot de, der ere kældede og beskiftede som Kirkens Præsidentskab, være Aabenbarere til Folket i Almindelighed. Angaaende Kirkens Præsident, som paa den Tid, da denne Aabenbaring, hvilken her henthades til, blev given, var Profeten Joseph Smith, har Herren sagt til Kirkens Eldster: „Og dette skulle J vide med Bished, at der er ingen Anden beskilt Eder til at annamme Befalinger og Aabenbaringer, førend han bliver borttagen, dersom han bliver i mig . . . Og dette skal være Eder en Lov, at J ikke annamme Værdomme af Noget, der kommer frem for Eder som Aabenbaringer eller Befalinger. Og dette giver jeg Eder, paa det J ikke skulle blive bedragne, at J kunne vide, at de ere ikke af mig.” (Bapt. Bog 14, 1. 2.)

(Fortsættelse.)

Tale af Præsident Wilsord Woodruff, holdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 2den September 1894.

Engelen Moroni sagde til Profeten Joseph Smith: „Hvad som helst der løffer og leder til det Gode og til at gøre Gudt, er fra Gud, men hvad som helst der ikke gør det, er fra den Onde.” Dette er et sandfærdigt Princip. Jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til dette, men førend jeg gør det, vil jeg henvise til vor Formiddagsforsamling. Der var da maaſke ikke mer end Halvdelen tilstede af dem, som ere her i Eftermiddag, og mulig forstaa derfor ikke Mange tilfulde, hvad jeg hentyder til. Dette er en Stavskonference, og der blev i Formiddags oplæst en Rapport over de modtagne Fasteofre fra de forskjellige Wards i Staven, og over de Beløb, der ere ud-

givne til de Fattiges Understøttelse. Rapporten udviser, som jeg kan forstaa, at denne Stav alene har i de sidste seks Maaneder modtaget fra Hoved-Tiendekontoret 14,000 Dollars til de Fattiges Underholdning. Jeg tror, at jeg trygt kan sige, at 50 Procent af al den Tiende, der indsamles imellem disse Israels Bjerger, bliver tilbage-sendt til de forskjellige Staver for at afhjælpe deres lokale Udgifter, blandt hvilke er de Fattiges Understøttelse. Jeg tror ikke, at dette er rigtigt. Som Sidste-Dages Hellige burde vi overholde vore Fastemøder og vore Fasteofre. Vi skulde i det Mindste give saa meget som det, vi spare ved vor Faste, og overlevere det til Bisloppen for at ud-

deles til de trængende Fattige. Der blev sagt i Formiddags, at Nogle sige, de kunne ikke faste, fordi det forvolder dem Hovedpine; jeg kan faste, og det Samme kan Enhver; hvis Hovedpine vil indfinde sig, fordi jeg holder Guds Bud, da lad den komme. Hvis vi opfylde vor Pligt overfor de Fattige, der ere iblandt os, da vilde Tienden ikke blive tilbageholdt fra at indbetales til den præsiderende Bisshop for de Fattiges Understøttelse. Jeg tror sikkerlig, Brodre og Søstre, at vi burde forbedre os med Hensyn til disse Ting. Det gavnner os Intet, at vi forsøge paa at undgaa nogen af de Pligter, som Gud ønsker, at vi skulle gjøre. Vi skulle være mere flittige til at besøge vores Fastemøder. Vi skulle faste, som Herren forlanger af os. Herren fordrer Intet af noget Menneske, som er umuligt at udføre. Naar Herren nogensinde giver en Besaling til Menneskenes Born, daaabner han en Udvej for dens Fuldbryrdelse. Tiende er et af Guds Bud til hans Folk, og det burde iagttages. Hjælpeforeningens Rapport over dens Medlemmers Virksomhed er visselig en stor Kredit til dem. Den Sum, som de have givet til de Fattiges Understøttelse i denne Stav, beløber sig til en hel Del, naar man tager i Betragtning det store Arbejde, der paaholder denne Forening. Jeg haaber, at vi Alle ville tænke over disse Ting og ikke forglemme vores Pligter med Hensyn til Fasteofrene og Fastemøderne saavel som alle andre Møder, ved hvilke vor Nærvarselse fordreres.

Præsident Angus M. Cannon omtalte de Stavsembedsmænd, som ikke ere tilstede i Konferencen; jeg tror, at hvis vi Alle følte, som vi burde gjøre, og hvis vi forstode Tidernes Legn, da vilde vi glædes ved at besøge Forsamlingerne saa ofte, som det lader sig

gjøre. Kirkens Præsidentskab og de tolv Apostle maa være tilstede ved Konferencerne for hele Kirken, og naar de ikke ere her tilstede, da udfører de andre af deres Kalds Pligter.

Nu, med Hensyn til, hvad jeg sagde i Begyndelsen: „Hvadomhelst der lokker og leder til det Gode og til at gjøre Godt, er fra Gud, men hvadomhelst der ikke gjør det, er fra den Onde.“ Idet vi som et Folk tilstaa ethvert Troesfamfund den Rettighed uforstyrret at udove sin Gudsdyrkelse, saa forde vi ligeledes det samme Privilegium. Jeg har ofte hentydet hertil, fordi det maaske synes, som om vi undertiden gjøre Indgreb i Andres Anskuelser. Dette er alligevel ikke Tilfældet. Lader os sammenligne det Onde og det Gode, som det eksisterer i vores Dage. Hvor findes der en Mand, ligemeget hvilken Sekt han tilhører, som ikke kan se en stor Forandring i Verden i denne Tid? Jeg kan meget vel erindre over firsinds-thve Aar af min Levetid og kan i Sandhed sige, at jeg i den Tid aldrig har hørt om saadanne Tider i de Forenede Stater, som der har været i det sidste Aar. Den Indsydelse, der tilskrinder til Mord, Horeri og Gudsbespottelse, der oversvømmer hele Landet, og det tiltagende Antal af Forbrydelser af alle Slags, er i Sandhed strækkelig. Kommer dette fra Gud? Leder det til det Gode? Det gjør det ikke. Gud har Intet hermed at gjøre. Naar vi betragte disse Ting, da se vi, at der er en Kraft, som tydelig lægges for Dagen i vort Land og blandt Jordens Nationer, hvilken leder Menneskene til at gjøre Ondt. Der er en Ting, som staar fremmest i mine Tanker, og det er, hvor upopulær Gud selv er bleven, Jesus Kristus og Guds Sons Evangelium. I Frelserens Dage var der mange religiose Selskaber, og de vare

alle i Strid med Frelseren og hans Apostle. De modarbejdede Alt, hvad disse foretoge sig, og bestrafte sig for at tilintetgjøre dem, indtil Frelseren og hans Apostle tilsidst blevne ihjelslagne. Bare de ledede af Guds Aand? Det var de ikke. De vare ikke inspirerede til at gjøre Ret; de søgte at gjøre Uret. Profeten Joseph var en upopulær Mand i denne Uddeling. Han blev modarbejdet af Verden og af mange Mænd, som sagde sig at være Evangeliets Forkyndere. De arbejdede imod ham for at tilintetgjøre hans Være. Nu, hvis Joseph havde Ret, da havde hans Forsølgere Uret. Naturligvis maa Enhver domme for sig selv med Hensyn til dette. Hvis Jesus Kristus og Apostlene havde Ret, da havde de Mænd, som strede imod ham, Uret.

Vi læse i Johannes Abenbaring, at i de sidste Dage skal der være omkring seks Hundrede og seks og tredindstyve religiøse Sekter og Partier paa Jorden. Sandhuligvis kan der kun være een, som er den rette; thi der er blot een ret Vej. Der er kun eet Evangelium; der var aldrig mer end eet, og der vil aldrig blive mer. Dette Evangelium omfistes eller forandres ikke fra den ene Generation til den anden. Saaledes er det med det hellige Præstedomme. Præstedommen er det samme i enhver Generation. Naar somhilst Gud har haft sit Folk paa Jorden, da har han haft Præstedommenet

iblandt dem, og i Virkeligheden har ingen Mand Ret til at administrere i en eneste af Jesu Kristi Evangeliums Ordinanser uden ved og formedelst det hellige Præstedommes Kraft. De fordoms Profeter og Apostler, som forrettede i Evangeliets Ordinanser, vare iflædte dette Præstedomme. Foruden denne Myndighed vilde de ikke have haft nogen Rettighed til at administrere i disse Ordinanser. Dette Princip er ligeledes det samme i disse Dage.

Nu, mine Venner, det lønner sig ikke for noget Menneske at prædike falske Værdomme eller at udøve falske Principer, fordi der er ingen Frelse deri. Vi arbejde for at frelse og at opnaa Frelse. I denne Hensigt kaldte Herren Joseph Smith til atter, og for sidste Gang paa Jorden, at organisere Jesu Kristi Kirke, paa det at en Samling af Folk lunde forberedes for Menneskens Sons Tilkommelse. Joseph Smith var i Besiddelse af Kristi Evangelium. Præstedommenet blev ham givet af dem, som vare iflædte dermed i Jesu Dage. Han paatog sig ikke at forvalte i en eneste Ordinans, førend han modtog Befaling af Gud dertil. Dem af Eder, som have annammet Evangeliet og have levet Eders Religion, vide for Eder selv, at Guds Kraft har fulgt dette Værk fra Begyndelsen af og indtil nærværende Tid. Jeg ved, at den har, og jeg ved, at den vil, saafremt vi opfylde vores Pligter.

(Fortsættes på Side 26.)

Tankesprog. Verden opfører sig godmodigt mod godmodige Folk.

- Jo mindre Menneskene ere, des større bliver deres Gud.
- At gjøre godt mod Andre er de fleste gode Kvinders Liv.
- Mennesker, der intet selv ville gjøre for at hjælpe Andre, blive i Allmindelighed avindsyge, naar de høre, at et i Virkeligheden godt Menneske bliver prist.

Den 15de Oktober 1894.

Hvorledes vi paakalde Gud.

„Beder, saa skal Eder gives; leder, saa skulle I finde; banker, saa skal Eder oplades.“ (Luk. 11, 9.) Disse Frelserens Ord have vist sig at være en stor Trost til Guds Folk. Den Overbevisning, de have, at Faderen ikke er for stolt til at lytte til de Bønner, der opsendes til ham af hans Børn, som nu bo i denne dødelige Tilstand, har bevirket, at de sætte sig i nærmere Forbindelse med dette uendelige Væsen. Jesus lærte sine Disciple, hvorledes og i hvis Navn de skulle bede, og disse lærte det til dem, som blev Medlemmer af den forrige Kirke; siden den Tid ere Bønner blevne opsendte paa en eller anden Maade af dem, som bekjende sig at tro paa Kristus . . .

Menneskene i Verden have lært at se op til Gud, vor Fader, som et fjærnt, affondret og almægtigt Væsen, hvis Virkelreds er saa ulig vor, og hvis Tanker ere saa opøjede og overlegne dette Jordelivets Anliggender, at han ikke vil værdige de usle Dødelige, der anstrænge sig for at frelses, sin Opmærksomhed. De forestille sig ham som en ubegribelig Hemmelighed. Naar de henvende sig til ham i Bøn, da gjøre de dette med en Stemme, der er ledsgaget af en hellig Rædsel, og det er lige meget, enten de Bedende høre deres oprigtige Hjertes Ønsker eller blot deltag i en skinhellig Århynken. De have intet Begreb om hans Nærhed, sjøndt de erklære, at han er allestedsnærværende. Der er ingen Fortrolighedsfølelse som mellem besægtede Mander — Fader og Børn. En isnende Kulde ledsgager den twungne, stive og formelle Maade, hvorpaa de saakalde Kristne i Almindelighed bede.

De Sidste-Dages Hellige have en forsættelig Anskuelse. De vedkjende sig, at deres himmelske Fader er uendelig, almægtig og alvis, men tillige god, kjærlig og barmhjertig. De se op til ham med Erfrygt, og alligevel betragte de ham som deres virkelige Fader. Sjøndt de anerkjende hans Overlegenhed og billige den Kjendsgjerning, at ingen Dødelig uden hans Mandes Bistand kan udholde hans herlige Nærværelse, saa føle de dog, at han er deres Fader. De tro ikke, at han bor paa et Sted, hvor det er umuligt at kunne naa ham. De føle, eller rettere vide, at Komunikationen mellem Himmelten og Jorden er aaben, og at deres Bønner, hvis de opsendes i Ydmighed, Oprigtighed og Tro, umiddelbart blive besvarede. De nærme sig ham, ligesom Børn nærme sig deres Fader — fulde af Erfrygt og Erbødighed, dog foruden Frygt, fordi de vide, at han er mild og kjærlig ligesaavel som retsfærdig. De have formedest Abenbaring lært Guds Natur at kjende samt den Maade, hvorpaa de skulle tilbede ham.

Blandt andre Ting have de lært, at deres Fader er et Væsen, som interesserer sig for deres timelige Velfærd, som glæder sig ved at velsigne sine Børn, som bevirker, at Jorden frembringer i Overslodighed af Naturens Produkter og skjulte Skatte, og som ikke ønsker, at hans Børn skulle undertrykkes i Fattigdom — undtagen forsaaavidt det er i Følge hans alvise Øthrelse at gjøre dette. Han har lovet, at hans Børn skulle blive rige og mægtige, men dette Øfste vil kun blive

fuldbyrdet, naar de betragte Rigdomme som underornde Ting eller søge dem i den Hensigt udelukkende dermed at forherlige hans Navn.

I disse de sidste Dage har Herren talet til sit Folk om mange Ting, der ere af en timelig Bestaffenhed, saadanne Ting, der ville beskytte Liv og Ejendom, hvis de blive rettelig forstaede og udførte. Mange have leet ad den Indbildung, som de kalde det, hos de Sidste-Dages Hellige, at de tro, at Uabenbaringer af en saa verdslig Natur som mange af dem, der ere udgivne i Kirken, ere komne fra Gud. De paastaa, at Gud ikke vil nedlade sig til at tale om saadanne simple Usserer. De Hellige vide bedre. De have ikke som deres kristne Venner dannet sig en Forestilling om Noget, der er ubegrænset af Tid eller Rum, en Idealitet, der ikke i mindste Maade har nogen Lighed med Gud, men de have lært at tilbede den sande og levende Gud i Land og Sandhed. De have lært, at han er en Gud, som ønsker deres Frelse baade timelig og aandelig.

Saaledes have de formedelst Guds Maade lært at paafalde ham paa den rette Maade, og dersor har Frelserens Øste — „beder saa stal Eder gives“ — været en Trost til de Hellige i alle de Prøver og Gjenvordigheder, som de have maattet gjennemgaa, siden de annammede Evangeliet. Denne samme Trost tilbydes Verden, hvis den blot vil modtage den i Oprigtighed. Østet er grundet paa Lydighed. Gid Verden maatte adlyde! (Mill. Star.)

Ankomst af Missionærer.

Følgende Brødre fra Zion ankom via Glasgow til Kjøbenhavn den 1ste Oktober: Carl E. Cederstrøm og Hans S. Rasmussen fra Salt Lake City, Peter Jensen fra Mantua, Boy Elder Co., og Christopher Iversen fra Ephraim, Sanpete Co., Utah.

Vi bryde disse Brødre et hjerteligt Velkommen.

Aflossning.

Følgende Brødre løses, efter hæderligt at have fuldendt deres Arbejde, fra deres Virkhed i den Skandinaviske Mission med Tilladelse til at rejse hjem til Zion:

Eldsterne John J. Blowman, Anton Nielsen og Joseph Johansen fra at arbejde i Aarhus Konference;

Eldste A. C. Olsen fra at arbejde i Kjøbenhavn Konference.

Disse Brødre have arbejdet utrætteligt med at forkynde Evangeliet for deres Medmennesker.

Vi ønske dem Herrens Velsignelse og en lykkelig Hjemrejse.

Beskikkelse.

Eldste Peter Jensen beskikkes til at arbejde i København Konference;
 Eldste Carl E. Cederstrøm beskikkes til at arbejde i Göteborg Konference;
 Eldste Christopher Iversen beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference;
 Eldste Hans S. Nasmussen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.
 Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Afløsning og Beskikkelse.

Eldste Joseph P. Andersen løses fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference under sidstnævnte Konferences Præsidents Bestyrelse.

Peter Sundwall,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Tale af Præsident Wilford Woodruff.

(Fortsat fra Side 23.)

Alle Oldtidens Patriarker og Profeter arbejdede for Frelse, for at opnaa den Hærlighed, hvor Gud og Kristus bo, at de efter Doden, i deres udødelsige Tabernakler, kunde forblive i deres Selstab til evig Tid. Det lønnede sig for dem at gjøre dette, og det vil lønne sig for alle Mennesker at gjøre det. Vi kunne ikke trægt forspilde vor Tid i Daarstab og Ørkesloshed. Vi have en Mission at udføre. Næsten enhver Mand i hele Zions Land har modtaget en Grad af det hellige Præstedomme, og mange af dem i en meget ung Alder. Det er blevet givet til os, saa at vi kunne forvalte i Evangeliets Ordinanser og i de Ting, som høre Guds Rige til. Derfor, lader os forsøge at røgte vort Kald og at gjøre vor Pligt. Vi vide, at de Principer, som vi praktisere, ere sande. Herren har dygtiggjort os til at opføre disse Templer til hans Navns Ære, saa at vi kunne gaa derind og staa som Frelsere

paa Zions Bjerg og gjenløse vores Almøde, at de, som aldrig have hørt Evangeliet, kunne erholde evigt Liv. Jesus selv gik og prædikede for Vænderne i Hængslet, at de kunne blive dømte som Mennesker i Kødet. Israels Apostler og Eldster gjorde det Samme, naar de vandre hinsindes. Vi arbejde paa denne Side, og de arbejde paa den anden Side af Storet. Disse Ting ere sande. Gud har oprettet sin Kirke. Han har oprettet Profeter og Apostler og har grundstættet sit Værk mellem disse Israels Bjerger, hvor denne Forsamling formedelst Guds Kraft har mødt sammen. Vi have et Arbejde at udføre, og hvis vi ikke gjøre det, ville vi være under Fordommelse. Jeg ved, at dette er Guds Værk. Jeg ved, at Præstedommen er her, og jeg ved, at Guds Kraft har fulgt dette Præstedomme, siden Kirken blev organiseret. Bore Eldster have rejst baade i dette Land og i Udspredelsen. De ere blevne

faldte fra deres forskjellige Livsstillinger og Bestjættelser og satte til at arbejde i Vingaarden. De have rejst Tusinder af Mile og det foruden Peng og Taske, og prædiket foruden Betaling. Det faldt mig ikke i Tanker at tage Penge med paa mine Missionsrejser. Jeg har rejst i mange Lande, og jeg rejste altid foruden Midler; jeg prædikede foruden Penge og foruden Betaling. Herren oprejste altid Venner for mig, naar jeg trængte dertil. Jeg filf Fode og Klæder og havde alle Livets Nodvendigheder. Paa denne Maade prædikede Fortidens Apostle, og paa denne Maade have Israels Eldster i denne Generation, hvori vi leve, maattet prædike.

Brodre og Søstre, jeg onser, at vi maatte betragte den Stilling, vi befinde os i, og det Arbejde, der ligger foran os, og hvorvidt vi kunne arbejde i disse Templer. Jeg takker Gud for, at vi have et Tempel her paa dette Kvartal, hvori de Sidste-Dages Hellige kunne gjenløse deres Afdøde — deres Fædre og Mødre og deres Slægtninge, som ere gaaede til Alandeverdenen foruden Kundskab om Evangeliet. De hørte aldrig Evangeliet blive forkyndt, og intet Menneske, hverken i Tid eller Ewighed, vil nogensinde blive frelst i Guds celestiale Rige foruden Kristi Evangelium. Dersor, lader os se paa disse Ting, som de virkelig ere. Lader os forsøge paa at leve vor Religion, at naar vi have fuldendt vor Løbebane, vi da kunne se tilbage med Tilsfredshed paa vort Liv.

Da jeg var en Dreng, bad jeg mangen en Gang til Herren, at han vilde lade mig opleve at se en Profet eller en Apostel eller en Mand, der kunde lære mig om det Evangelium, som jeg læste om i det Ny Testamente. Jeg har oplevet den Dag, og jeg takker Gud deraf. Jeg har forsøgt at gjøre, hvad Gud jeg kunde efter mine usuld-komne Evner. Jeg har forsøgt at gaa ind i disse Templer for at gjenløse min Faders Slægt, og formedelst mine Venners Bistand har jeg været i Stand til at udføre dette. Naar jeg gaar paa den anden Side af Sloret og der mødes med mine Slægtninge, da tror jeg, at jeg vil være tilsfreds, og jeg tror, de ville være det Samme. De ville forstaa, at disse Principer ere sande, og det Samme ville alle Troesamfund gjøre, naar de møde frem for Guds Navn. Da ville de lære, om ikke før, at dette er Guds Værk. Jeg beder Gud at velsigne Alle, som have sluttet sig til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Maatte vi holde vort Kald i Agt og Ere og opfylde vores Pligter, at naar vi ere færdige her paa Jordens og træde frem i Guds Nærverelse og læse vor Historie ud af det store himmelske Bibliothek, hvor alle Menneskers Gjerninger ere nedskrevne, vi da kunne være tilsredse.

Gud giv os Bisdom, og led os fremad til at udføre vor Pligt, at vi maa overvinde Verden, Kjædet og Djævelen og til sidst arve det evige Liv i Jesu Navn. Amen. — (Des. News.)

Tankesprog. Den, som tror noget, udretter ogsaa Noget. Vantroen dræber Handlekraften.

— Den største Fejl, man begaar ved de Unges Opdragelse, er, at man ikke vænner dem til at tænke selvstændigt.

Konferencen i Kristiania

Lørdagen den 22de og Søndagen den 23de September 1894.

Konferencen begyndte Lørdag Aften klokken 8. Følgende Eldster fra Zion vare tilstede: Anthon H. Lund, Præsident over den europæiske Mission, Mis-sionspræsident Peter Sundwall, Kon-fERENCEPRÆSIDENT H. J. Christansen, J. C. Frost, Joseph P. Andersen, Joseph Bergeresen, Carl Hansen, O. Svendsen, Niels A. Mørck, A. J. Hansen, James A. Hansen og P. C. Rasmussen.

Mødet aabnedes med en Velkomst-sang; Bon af Eldste Carl Hansen. Koret sang Salmen Nr. 40. Broder Peter Nielsen jun. blev indsat som Konferencens Skriver. Præsident H. J. Christansen fremstod og bød Alle et hjerteligt Velkommen til Konferencen; han udtalte sin Glæde over, at en Her-rens Apostel var i deres Midte, og sagde, at den Dag (22de Sept.) vilde være en Minde dag i dobbelt Henseende, idet det nemlig var aksurat 67 Aar, siden Engelen Moroni nedsteg og over-bragte Profeten Joseph Bladerne, hvor-paa Mormons Bog var indgraveret.

Grensforstanderne afgave deres Rap-porter, nemlig: Ole Svendsen fra Bergens Gren, Carl Hansen fra Frederikshalds og Frederiksstadts Grene, A. J. Hansen fra Aalesunds Gren, James Hansen fra Eidsvolds og Hede-markens Grene, J. C. Frost fra Drammens Gren, P. C. Rasmussen fra Trondhjems Gren; Præsident Christian-jen frembar Rapport fra Arendals Gren, efter som Eldste Thorkildsen nylig var aflat og rejst hjem til Zion; ligesaa fra Tromsø Gren, da Forstan-der Magleby og hans Medhjælper Chri-stensen ikke kunde komme den lange Vej til Konference. Tilsidst afgav han Rap-

port over Kristiania Gren. Disse op-læste Rapporter lagde tydeligt for Dagen den Fver og Nidkærhed, hvormed Eld-sterne virke for at forhylde Evangeliet, og den store Fremgang, som Guds Værk har haft i de sidste seks Maane-der i Kristiania Konference.

Præsident P. Sundwall udtalte, at han følte sig glad og tilsfreds over at være tilstede ved denne Lejlighed og at lytte til de gode Rapporter, som bare afgivne; det var hans Tro, at Mange i Skandinavien endnu ville annamme Evangeliet. Han sagde, at det at virke i Evangeliets Tjeneste er et lønnende Arbejde, hvorfor han formanede de Hellige til at være trofaste i deres Bagter.

Præsident Anthon H. Lund udtrykte sin Tilsredshed over de fremlagte Rap-porter. Det var nu et Aar, siden han sidst besøgte Kristiania, og i dette Tids-rum havde han aflagt Besøg i de fleste Menigheder i Europa, nemlig i Skandi-navien, Tyskland, Schweiz, Holland, Belgien og Storbritannien. Han for-manede de Hellige til Enighed, paa det at de ikke skulle ligne de andre splid-agtige Kirker paa Jorden. Han var glad ved, at de udlovede Tegn, der skulle følge dem, som tro, ledsgage de Hellige, samt for den Grad af Frihed, de vare i Stand til at nyde. De Hel-lige glæde sig mange Steder i Europa ved det samme Privilegium; dog maatte han paa sine Rejser i Bayern og Nürn-berg iagttaage den største Forsigtighed oversor Politiet. Alligevel havde han haft Anledning til at prædile for de Hellige; ved en Lejlighed blev Forsam-ling afholdt i en Skov, og Eldsterne vare

nødte til at tale i siddende Stilling. Han troede, at Tiden vil komme, da endnu mere Frihed vil blive de Hellige til Del.

Koret sang: „Se et Land mere skønt end en Dag.“ Takligelse af Eldste Joseph P. Andersen.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Mødet aabnedes med en Morgengang.

Bøn af Eldste O. Svendsen.

Koret sang: „Hvor skønt er at mødes med Kjære.“

Eldsterne Joseph P. Andersen, James Christensen og Joseph Bergeren bare deres Vidnesbryd om Sandheden af det Evangelium, der prædikes af de Sidste Dages Hellige; den Førstnævnte havde mødt lidt Forfølgelse i Drammen, hvor han havde virket sammen med Eldste Frost. De bekræftede Alle, at det evige Evangelium er gjenoprettet, og at Frelse kun kan opnaas ved at holde dets Bud og Love.

Præsident Christiansen afgav en samlet Rapport over hele Konferencen for de sidste fem Maaneder som følger: Af Missionærer fra Zion have 16 virket i 11 forskellige Grene. Det lokale Præstedømme bestaaer af: 48 Eldster, 12 Præster, 22 Lærere og 7 Diaconer. Medlemmernes Antal er 584. Siden sidste Konference var 52 Sjæle blevne tillagte Menigheden ved Daab; 22 Børn vare velsignede; 6 Medlemmer blevne udelukkede. „Skandinaviens Stjerne“ har 210 Abonnenter, hvoraf 32 staa nedenfor Kirken. 8 Lokaler lejes, hvor regelmæssige Møder afholdes. 3 Søndagsskoler, 8 kvindelige Hjælpeforeninger, 1 unge Mænds. og 1 unge Kvinders Forening ere i fuld Virksomhed. 160 Personer betale Tiende; 344 Møder ere blevne afholdte; 1,509 Familier besøgte, 1,357 evangeliske Samtaler afholdte, og 3,092 Skrifter og 105 Bøger ere udspredte.

Han havde i Sommerens Lov besøgt Arendals, Bergens, Aalesunds, Tromsø, Trondhjems og Drammens Grene; den Sidstnævnte tre forskellige Gange. Han erfarede paa disse Besøg, at mange flere Missionærer kunne tiltrænges i Norge. Det var ham en stor Glæde at arbejde sammen med sine Brødre i Konferencen, eftersom Enighed og Kjærlighed gjorde sig gjældende overalt. Tegn fulgte Præstedømmets Myndighed, ja viste sig endog blandt dem, som ikke vare indlemmede i Kirken, og han tilskrev Herren Geren derfor. Han sagde, at de fordums Profetier gaa daglig i Opfyldelse.

Til Afslutning blev assungen: „Zion, naar paa Dig jeg tænker.“

Præsident P. Sundwall følte sig tilfreds over den gode Anbefaling, som Præsident Christiansen havde givet de Hellige i Norge. Han sagde, at Missionærerne ere ikke udgaede fra noget Universitet, men ere kaldede lige fra deres daglige Beskjæftigelse til at gaa ud i Verden for at prædike Evangeliet. De oplæste Rapporter vidne om, at Herren har staet dem bi i Udsørelsen heraf, og at Guds Land besjæler dem i en stor Grad. Herrens Værk gaar fremad og vil vedblive hermed trods alle Banskeligheder, det har at imødegaa. Han var sit Vidnesbryd om, at Engle etter have gjæstet Jorden i disse de sidste Dage og gjenbragt Præstedømmets Fuldmagt og Myndighed samt sjænket os Kundskab om det Tilkomende. Derpaa foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner, saaledes som de blevne foreslaede og antagne ved Konferencen i Salt Lake City. Ligeledes at de Hellige opholde følgende Eldster i deres Tro og Bønner:

Anthon H. Lund som Præsident over den europeiske Mission;

Peter Sundwall som Præsident over den skandinaviske Mission med John A. Olsen og Nels Forsberg som hans Medhjælpere paa Missionskontoret i Udgivelsen af det skrevne Ord;

H. J. Christiansen som Præsident over Kristiania Konference og Forstander over Kristiania Gren;

Ole Svendsen som Forstander for Bergens Gren;

H. Danielsen og C. Haagensen som Missionærer i Stavanger og Bergen;

J. C. Frost som Forstander for Drammens Gren med Niels A. Mørk som Medhjælper;

A. J. Hansen som Forstander for Nale sunds Gren med Joseph Bergeren som Medhjælper;

P. C. Rasmussen som Forstander for Trondhjems Gren med James Christensen som Medhjælper;

H. Magleby som Forstander for Tromsø Gren med Heber C. Christensen som Medhjælper;

Carl Hansen som Forstander for Frederiksstadts Gren;

James Hansen som Forstander for Frederikshalds Gren;

Eldste Joseph P. Andersen løstes fra at arbejde i Kristiania Konference og beskikkedes til at arbejde i Aarhus Konference.

Præsident Lund fremstod og foreslog, at vi som Sidste-Dages Hellige udøve Overbærenhed med hverandre og tilgive hverandre vores Fejl.

Alle disse Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Modet sluttedes med Sang, og Tak sigelse blev utalt af Eldste P. C. Rasmussen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Salmen Nr. 120 blev assungen.

Bon af Eldste J. C. Frost.

Koret sang: „Snart, o snart, vor Herre kommer.“

Eldste P. C. Rasmussen sammenlignede det Evangelium, som vi prædike, med det, som Noah prædikede, og sagde, at celestial Hærlighed kan opnaas ved at adlyde Guds Bud og Love. Han har sit Vidnesbyrd til Kirkens Oprettelse i de sidste Dage.

Til Afvæksling blev Salmen Nr. 75 assungen.

Præsident Anthon H. Lund fremstod og talte til de Hellige. Han sagde: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle alle andre Ting tillægges“; vi maa undersøge Skrifterne for at kunne lære at forstaa, hvad Guds Rige er. Vi læse i dem om visse Forordninger, som Jesus indstistede, hvorved vi kunne blive indlemmede i Guds Rige. Derpaa talte han om Kristi Forsoning, at formedelst denne baade de Ønde og de Gode skulle have Del i Opstandelsen; Alle maa gjenemgaa en Død; omendfjøndt Alle ikke ville legges i Graven, saa maa de dog i Følge Pauli Ord gjenemgaa en Forvandling fra det Dødelige til det Udødelige, selv om det end vil ske i et Øjeblik. Han fremholdt mange Beviser fra den Hellige Skrift paa, at det er nødvendigt for enhver selv at forarbejde sin Salighed. Det er ikke nok med at gjøre de første Gjerninger alene, men at stride fremad til det Fuldkommere og at Enhver, der har begaet Synd, maa ouvende sig; hvis dette gjøres i Oprigtighed, da vil Herren tilgive dem. Han sagde, at vi burde være villige til at tilgive hverandre.

Koret sang en Slutningsang.

Tak sigelse af Eldste Peter Sundwall.

Søndag Aften Kl. 6.

Modet blev aabnet med Ajjyngelse af Salmen Nr. 213.

Bon af Eldste A. J. Hansen.

Koret sang: „Himlens Fugle ojv.“

Præsident P. Sundwall sagde, at Hensigten med Evangeliet var at gøre Menneskeslægten bedre; han talte om Evangeliets Løve og deres Overholdelse og fremlagde Begyndelsesløren i Kristo. En Sang blev sangen til Afsvæsling.

Præsident Anthon H. Lund omtalte Mormons. Vogs Fremkomst i disse sidste Dage og bar sit Vidnesbyrd om dens guddommelige Troværdighed. Ligesledes bar han sit Vidnesbyrd om, at Kirken er med sin fulde Organisation atter oprettet, og at Tegnene folge den.

Tilsidst talte han de Tilstede værende for deres udviste Opmærksomhed gennem denne Konference og ønskede Herrens Besignelse over dem.

Præsident H. J. Christiansen gjorde nogle Slutningsbemærkninger og talte Præsidenterne Lund og Sundwall for deres Nærværelse.

Til Slutning blev Salmen Nr. 270 assungen.

Taksgelse af Præsident Lund.

Peter Nielsen jun.,
Striver.

Var Joseph Smith en Profet?

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 16.)

Apostlen Johannes, som blev vist saa mange af Fremtidens store Begivenheder, medens han var paa Den Patmos, saa ogsaa der Evangeliets Gjen-givelse og siger: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jordens, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk, som sagde med høj Rost: frugter Gud og giver ham Ere, thi hans Domis Time er kommen.“ (Aab. 14, 6. 7.) Ved at læse videre finde vi, at han ogsaa blev vist Dommens Fuldbrydelse, thi „en anden Engel fulgte, som sagde: den er falden, den er falden, Babylon den store Stad; thi den har givet alle Hedninger at drifte af sit Horeties giftige Vin.“ (Aab. 14, 8.)

Der kunde fremføres mange flere Beviser af den hellige Skrift, der paa det bestemteste vise, at Gud vilde give Abenbninger, sende Profeter og ved andre Midler advare Menneskene og falde dem til Omvendelse før Kristi anden og herlige Tilkomst, og i Forbindelse dermed gjenoprette sin Kirke,

som den var organiseret af Herren selv, thi sagde han: „dette Riges Evangelium skal prædikes i den ganse Verden, til et Vidnesbyrd for alle Folk, og da skal Enden komme.“ (Matt. 24, 14.); dog tro vi at have tydeligt nok vist, at Bisshop Balle og andre Theologer ere fejlagtigt underrettede, naar de paastaa, at al Abenkaring er for stedse affluttet med det ny Testamente siste Bog, Abenbaringen, da endog denne selv vidner om det Modsatte, og vi ville derfor nu gaa over til nojere at drøfte Spørgsmaalet: Var Joseph Smith en Profet?

Før at kunne besvare dette tilfredsstillende for vore Læsere, er det nødvendigt at være enige om, hvad der menes med Ordet „Profet“ og siden at paavise et eller flere Kjendetegn, som maa søges og findes hos sande Profeter eller Profeter, som ere faldede, udsendte og anerkjendte af Gud.

1. En Profet er en Herrens Ejerner, som forkynder noget Tilkommende, der er af Bigtighed enten for hans Samtidige eller for tilkommende Slægter eller som øftest for begge Klasser af

Mennesker og almindeligvis forbundet med førstilt hensyn til at omvende Menneskene fra de Bildfarelser og Udstejelser, som de maatte befindes at være hensalbne til paa den Tid, saadanne Mænd fremtraadte. De vare derfor Reformatorer saa vel som Profeter blandt deres Samtidige.

2. Med hensyn til Kjendetegnet mellem en sand Profet i Modsetning til en falsk Profet, ville vi lade en almindelig anerkjendt Autoritet tale:

„Og om Du siger i Dit hjerte, hvorledes kunde vi kjende det Ord, som Herren ikke har talet: (Svaret) naar Profeten taler i Herrrens Navn, og det Ord ser ikke, og det kommer ikke; da er det et Ord, som Herren ikke har talet; den Profet har talet det i Formastelse, Du skal ikke grue for ham.“
(5. Mos. 18, 21. 22.)

3. En Profet maa ogsaa kunne

bevidne, at han er blevet kaldet af Gud ved Abenbarelse, direkte eller indirekte. Derned mene vi, at han enten lig Moses og Andre ved Guds egen Røst er blevet kaldet og bestillet til en førstilt Mission, eller, som i mange andre Tilfælde, ved at Engle have bragt ham Herrens Besalinger og givet ham den nødvendige Underretning om hans Mission og det Folk eller de Personer, som hans Kaldelse i Særdeleshed angik. Det stete ogsaa undertiden, at Profeter blevne underbiste ved Syner og Drømme, som blevne ledsgede af de nødvendige Fortslænger, og i alle Tilfælde vare saadanne Personer inspirerede, det vil sige, at Guds Land var hos dem og var Bidnesbyrd om, hvad de ved de ovenomtalte, mere direkte Midler blevne underrettede om var Sandhed og ikke blot Fantasi, Sindsforvirring eller Indbildung.

(Fortsættels.)

Dødsfald.

Anne Kathrine Larsen, født i Nykøbing paa Falster, Danmark, i 1816, afgik ved Døden i Ephraim, Sanpete Co., Utah, den 16de September 1894. Hun var i Besiddelse af en god Karakter, og hendes Navn vil altid bevares i hendes Bimmers Minde.

Juliane Thomassen, f. Rasmussen, født i Wismarlöf, Malm's Län, Sverige, den 1ste Oktober 1842, afgik ved Døden i Cakeville, Wyoming, den 27de August 1894. Hun annammede Evangeliet i sin Fødebog i 1872, var en trofast Hustru og kjærlig Moder og døde trofast i Evangeliet.

Inndhold.

Bore Troesartikler	17	Bestilkelse	26
Tale af Præsident Wilford Woodruff	21	Afløsning og Bestilkelse	26
Red. Anm.		Tale af Præsident Wilford Woodruff	26
Hvorledes vi paakalde Gud	24	Konferencen i Kristiania	28
Utkomst af Missionærer	25	Var Joseph Smith en Profet?	31
Aflesning	25	Dødsfald	32

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Peter Sundwall, Sankt Paulsgade, 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. C. Bording (B. Petersen).

1894.